

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FÅREVEJLE HØJSKOLE

KUNDSKAB
OG VISDOM
FØLGES AD

Elevforeningens blad Sølvsnoren

57. årg. . 1967 . 1.

Velkomstfesten for F. 67

Velkomstfesten for det nye hold var slået sammen med fastelavnsmødet, hvortil Holbækkredsens KFUM og K var indbudt, så det var en meget stor flok, der var samlet i foredragssalen og i »Herlufsholm«. Lærer H. Kr. Jørgensen talte interessant og veloplagt og kunne glæde sig over en meget lydør forsamling.

Hvor meget kan man reducere et menneske?

H. Kr. Jørgensen gik ud fra Peder Seebergs novelle »Patienten« om en mand, der af lægerne behandles for en mystisk sygdom. Han fjerner efterhånden alle hans lemmer og udskifter dem med nye, derefter indvoldene, og til sidst bytter man hans hovede om med et andet. Da patienten derefter får besøg af sin kone, spørger han: — Hvor meget kan man egentlig reducere et menneske, uden at gøre det til noget andet?

Taleren nævnte en moderne bog, som beskriver sexulivet og giver udtryk for, at det er hele menneskelivet — d. v. s., der er sket en amputation af et menneskesyn. Man kan godt opstille formler, bl. a. i kemien, men man kan også konkretisere for voldsomt og ikke få det hele med i formlen, så den bliver et brudstykke og ikke helheden.

Faren i hverdagen

De ydre udtryk — f. eks. langhårethed — er gerne det, der giver os indtrykket af, at vi er blevet mere materialistisk indstillede, men der er en indre »verdsliggørelse«, som er farligere end disse forskellige kulturudslag. I dag er faren for yderligere »verdsliggørelse« umærkelig og ubevidst tilstede i hverdagens små og vedholdende transformationer, transplantationer. Vi ændres, formes og slibes hele tiden ganske lidt af den moderne verden, som vi selv skaber og omgives af. Spørgsmålet fra novellen om, hvor meget man

kan reducere et menneske, uden helt at gøre det til noget andet, er i højeste grad aktuelt.

Vor kulturelle udvikling er i virkeligheden udtryk for de problemer, den tekniske civilisation stiller menneskeheden overfor. I Østen oplever vi den kommunistiske verdens kulturtvang og ensretning og i Vesten har vi den borgerlige verdens principløshed og dekadence. Der er ikke tale om en national krise eller en verdenskrise, det er en global krise, en individets krise, sådan at forstå, at det er det enkelte menneskes søgen efter meningsfuld tilværelse, nøjagtig som patienten i novellen.

Midt i denne kamp om mennesket er der mange, der melder sig for at erobre det, få det til at flokkes under forskellige faner. Taleren nævnte klassekampen, positivismen, altså udviklingsmyten, proletariatet som det udvalgte folk, nationalisme og i vor tid også pacifismen.

På den måde er det altså sket — som den snigende sygdom hos patienten — at den verden, vi har indfanget — vi har indbildt os at indfange — ikke er det hele, den er kun et brudstykke af den hele, sande tilværelse. Der er sket en amputation, og det er en verden, som for effektivitetens skyld udelader ikke bare mennesket, men også Gud, og derfor har den moderne specialisering, båsning og adskillelse gjort mennesket til en spaltet sjæl, en invalid ånd, på een gang syg og mindre end menneske.

Så lad det være mig

Seeberg lader patienten sige til sin kone, da hun ikke kan kende ham: — Jeg er større, end du tror. Deri ligger, at mennesket består af ånd og ler. Når det ler, Gud formede og indblæste sin livs-ånde, henvender sig til ham og bekender sin sygdom, ikke alene i kroppen, men i sjælen, så har vi ordet for, at vi kan få lægedom, og så kan vi måske få mod til

at sige som patienten i novellen: Så lad det være mig hver dag — under de vilkår, jeg befinder mig i.

Efter kaffebordet fortalte lærer Jørgensen historier og læste Martin A. Hansens novelle: Frederiks oprør.

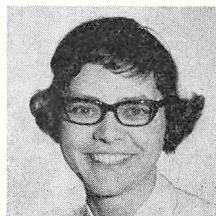
Fotograf Bay fortalte morsomt og interessant om de to billeder, som han har malet og som hænger i foredragssalen.

Der indkom 370 kr. til KFUM og K's arbejde.

Afsked med efterårsholdet 1966

Tale ved afskedsfesten 17. december 1966

Grete Brundt

Det er jo sjældent, De har set mig stå på »forhøjningen« her i foredragssalen — jeg føler mig også lidt beklemt ved situationen, hvad de fleste af dem sikkert kan sætte sig ind i, når De kender mig som den uroligt frem og tilbagevandrende underviser, der har vanskeligt ved at klare sig uden et stykke kridt eller en pegepind i hånden. Men det beklemt må jeg prøve at få til at forsvinde, og det skulle nok være muligt, for jeg står her nu ikke sådan helt alene, men på den samlede lærerstabs vegne.

☆

Det er ofte sket, at en taler har rejst sig og fremstammet, at han ikke var nogen egentlig taler og derfor kun ville sige meget lidt — nemlig en tak til den og den. Men er det nu så lidt at ville sige tak? Jeg tror ikke, at en eneste af underviserne her vil lægge noget lidt i dette at sige Dem alle tak for den tid, vi har haft sammen, og hvor vi gensidig har haft betydning for hinanden. Men af erfaring ved jeg så naturligvis også, at De forventer, at der på denne aften bliver sagt noget til Dem, som De ligesom kan tage med Dem i kufferten og finde glæde ved at nå frem til, når den igen lukkes op.

Jeg vil da indlede med de små vers af Edmund Howson:

*»Fem hundrede ansigter, — ingen jeg kender!
 Livet foran mig — hjemmet bag;
 det var som at tumles af
 bølgernes slag på vildsomme hav uden tilflugt af venner.
 Dog som årene flyr, vil der komme den tid,
 da din længsel tilbage vil gå til de dage,
 da sky og fremmed du kom herhid«.*

Det første vers skildrer lidt af den situation, som De husker fra den første dag på »Rådhuspladsen« — det andet udtrykker vel lidt af det, man oplever som en sandhed, når nogle år har fået det første indtryk fortrængt af et mere reelt billede. Og så må jeg alligevel tilføje, at vor opgave som højskole ikke er at arbejde på en sådan måde, at De vil komme til at savne os meget, lige så lidt som det er at opnå, at De finder jublende glæde ved at skulle rejse fra os, men at vor opgave bl. a. består i at give Dem disse fem måneders højskoleophold som en periode i Deres liv, De gerne vil mindes, fordi den på en eller anden måde gav Dem noget at bygge videre på. Jeg siger — på en eller anden måde — for udbyttet har sikkert været forskelligt. For det første måske fordi indsatsen har været forskellig; dette forhold skal ikke trækkes frem i aften, men det må da alligevel godt blive

understreget som noget betydningsfuldt, at vort udbytte som oftest står i forhold til det, vi sætter ind. For det andet har udbyttet også været forskelligt, fordi den enkeltes behov for lærdom, for samvær og for livssyn har været forskelligt.

Der er et gammelt ord, som siger, at »når det gælder, skal det vise sig«. De vil nok ud fra dette i første omgang tænke: Ja, det er sandt nok; når det gælder at klare optagelsesprøven, så skal det vise sig, om man har lært nok. — Og når det gælder at klare næste forhindring efter to måneders forløb, skal det vise sig, om man er dygtig nok til at klare denne også. Sådan er det for hundrede af mennesker hver dag, og derfor er det nok rimeligt som det første at sige, at når det gælder en kundskabsprøve, skal det vise sig, om man gennem en daglig indsats har formået at tilegne sig disse kundskaber. Den forlængst afdøde sognepræst Gunner Engberg har sagt, at »den skønneste forberedelse til det usædvanlige er altid at have passet det sædvanlige usædvanlig godt«. Dette forudsætter, at man har et fremtidsmål og kan honorere et krav om viljestyrke og udholdenhed. Et er nemlig at komme triumferende igennem en stor opgave, hvor alle lægger mærke til én — noget helt andet er at komme triumferende igennem de grå hverdage, hvor ingen rigtig lægger mærke til præstationerne. For at yde denne daglige arbejdsindsats må man have det godt med sig selv og med dagen i dag, d. v. s., at ærgrelsen for i går og bekymringen for i morgen ikke må være to ødelæggende tyve for glæden i dag. De har vist alle på dette sted opdaget betydningen af at gøre sig umage — og at gøre det hver dag — og det må gerne være en erfaring, som De tager med herfra. Måske snubler nogle af Dem undervejs, men har De gjort en ærlig indsats, vil skuffelsen over det første lille fald være til at bære. Amerikaneren John Mott, der var leder af den kristne ungdoms- og studenterbevægelse, har så rigtig sagt, at »man må være, hvad man bør

være, før man kan gøre, hvad man bør gøre«. Man spiller så afgjort ikke den tid, i hvilken man søger at finde frem til det arbejde, hvor man med sine specielle evner kan gøre bedst gavn.

Det gælder altså om at finde sit talent — vi har jo alle fået mindst eet — og bruge det! Jeg kan i denne forbindelse ikke lade være med at komme med et enkelt lille smil, dette: En mus og en elefant var en dag ude på tur sammen og gik også over en bro. »Hør, hvor morsomt det gungrer, når vi går her«, sagde musen. »Vi«, sagde elefanten, »er du ikke klar over, at det er mig, som får broen til at gungre?«. »Jo«, sagde musen, »men jeg har også lige været syg«. Det kan man kalde selvtillid — og på en behagelig måde. Det gælder også for Dem om at finde den selvtillid, der kan forstå værdien af, at ethvert menneske har fået et talent, fordi det netop er gennem dette talent, hvad enten det er stort eller lille, at De kan gøre nytte, kan løse en opgave.

For det andet vil jeg da sige, at når det gælder at være menneske blandt mennesker, skal det vise sig, om man har forstået sit ansvar som medmenneske. Om man har lært at indse nødvendigheden af at tage mennesker, som de er, og ikke som vi forlanger, de skulle være, — og at gøre en indsats for dem, fordi det nu engang er det, som vi er bestemt til. Vi behøver ikke af den grund at løbe fra os selv. Den engelske statsmand Burchleigh har — netop i relation til dagen i dag — udtrykt det således: »Der går aldrig en dag tilende, som ikke bringer lejlighed til at udrette noget godt — noget som aldrig kunne have været gjort før, og som aldrig vil kunne gøres senere. Der er altid mennesker, som har brug for lige akkurat Dem og mig — det har der været i de sidste fem måneder, og det vil der være i dagene fremover, og det er netop det, der gør det til en glæde at være menneske. Mange af Dem har sikkert også ønsket at få den uddannelse, som De nu har fuldført det første lille led i, fordi De gerne ville arbejde for an-

dre mennesker og mener at kunne gøre det gennem netop Deres medfødte grundpræg.

*»Hvor livet blev let at leve
hvis alle, vi traf på vor vej,
smiled' imod os og hilste:
Jeg ved noget godt om dig!*

*Og be'r den svage dig hjælpe, —
sig ja og svar aldrig nej.
Der bor noget godt i os alle,
og jeg tror på det bedste i dig.*

*Glem aldrig det gyldne løsen
i hverdagens hurlumhej:
Du ved noget godt om os andre.
Vi ved noget godt om dig.*

(Anker Kirkeby).

De skal inden længe begynde en tilværelse blandt ukendte overordnede, patienter og kammerater. De skal da give Deres medmennesker den ret, at det bliver Dem selv, der med den mest positive indstilling lærer den ukendte at kende, og ikke andres uforgribelige mening der får Dem til at placere et eneste menneske i en bestemt bås. Derfor må De også gerne rejse herfra med det mål — ikke alene at få så meget som muligt ud af Deres arbejde, men at lægge så meget som muligt ind i det af kærlighed til medmennesket. Det er meget nær ved at miste sin værdi at være dygtig, hvis man ikke er andet, — hvis man ikke har formået at forene sin dygtighed med godhed mod det menneske, man er sat sammen med i denne tilværelse — i dag — og nu.

For det tredje og sidste: Når det gælder om at møde livet med dets glæder og sorger, skal det vise sig, om man har styrke til at bære såvel glæden som sorgen. Netop styrke til at bære og ikke evne til at forstå, for ingen har lovet os, at vi skal kunne forstå alt. Den styrke får ingen af os fra andre end Gud. Vi kan som mennesker opmuntre og støtte hinanden — heldigvis — men alene Gud kan give os styrke til at få levet livet så nær op til det håb for vor tilværelse, som Gud har for hver enkelt af os. Og endnu engang er det ikke blot en enkelt dag, der skal give os denne styrke, men hver

dags forbindelse med Gud — med hver dags erkendelse af, at vi intet kan af os selv, og med hver dags bøn om, at Gud vil styrke og vejlede os. Det har også været denne højskoles mål at give Dem det kristne livssyn, der kan bære Dem gennem fremtiden. Når et hjem sender sine voksne børn ud i tilværelsen, gør det det ofte i et håb om, at det har formået at give dem en sådan opdragelse, at andre mennesker vil komme til at holde af dem — hjemmet har jo holdt af børnene under alle forhold. Vi har også holdt af Dem; — derfor er det heller ikke altid blot blevet til skulderklap og anerkendelse, men forhåbentlig til den hjælp og vejledning, der kan være Dem et godt rygstød i de kommende års krav og gøre Dem egnede til at arbejde blandt mennesker og for mennesker.

Mon ikke jeg godt på hele lærerstabets vegne kan sige, at vi ud fra mange års — og få års — erfaring har arbejdet med de indre stemmer i os, som siger, at

hvis jeg sagtner farten — standser de,
hvis jeg mindsker sliddet — driver de,
hvis jeg sætter mig — lægger de sig,
hvis jeg tvivler — mister de modet —
hvis jeg kritiserer — ødelægger de alt,
hvis jeg går rask frem — passerer de
mig,

hvis jeg beder — lærer de for tid og
evighed.

Vi siger Dem alle tak for disse fem måneder, — for den tillid, De altid har mødt os med, og for den lyst til at lære noget, den videbegærlighed, der kun kan være en inspiration for os. De har været her, — og De har givet os glæden ved at lade os mærke, at vi er til nytte.

Det er snart jul, og alligevel har vor hilsen til Dem ikke indeholdt nogle jule-tanker. Lad mig derfor blot til allersidst komme med en enkelt lille grøn grannål — denne: Vær ikke et dværgtræ, men et gran i din slægt. Altså ikke den, der har nok i sig selv, men den der vil føle et medansvar denne dag — og alle dage — for at gøre helheden så smuk som overhovedet mulig. *Grete Brundt.*

Afskedsfest for E. 66

Kammeratskabet på E. 66 var meget fint, og det var derfor svært at få sagt det sidste farvel. Ved afskedsfesten den 17. december talte lærerinde, frk. Brundt, og hendes tale gængives ordret i dette nr. af »Sølvsnoren«.

Formanden for elevrådet, Karen Spedtsberg, bragte elevernes tak og overrakte et smukt ryatæppe med ønsket om, at det måtte komme til at hænge på »Rådhuspladsen«. Dette ønske er nu opfyldt, og ved gensynsfesten den 25. og 26. februar kan man overbevise sig om, at resultatet er endog særdeles smukt. I det hele taget bærer »Rådhuspladsen« præg af gaver, som er skænket af de tre sidste elevhold, og det skal de have tak for.

Flere lærere og elever talte, inden Mikkel sluttede med andagt.

Søndag den 18. december stod i afskeds tegn, og i den følgende tid indløb der meddelelser om resultatet af optagesprøverne. Næsten alle blev optaget.

Vi håber, at de skuffede må finde en gerning, hvor de må gøre fyldest, og at skuffelsen over ikke at blive optaget snart

Huslig stilling

— forberedende undervisning

Unge piger, som ikke har eksamen, og som derfor kunne ønske undervisning i dansk, regning, fysik og kemi som forberedelse til sygeplejehøjskolen, kan få huslig stilling her på skolen et halvt eller helt år, inden højskoleopholdet begynder (altså 1. februar eller 1. august) og samtidig hermed modtage en sådan forberedende undervisning. Løn p. t. 500 kr. mdl. plus undervisning, kost og logi. Henvendelse til Fårevejle Højskole. Telefon 183.

N.B.! Realister er også velkomne.

må fortage sig. Der er altid mere end een vej at gå, når det gælder om at være til velsignelse for andre.

Og så: Vel mødt til gensynsfesten sidst i februar måned!

Fornyelse og forskønnelse

Der blev ikke fred i huset, fordi eleverne rejste, for allerede mandag den 19. december tog håndværkerne fat, og inden aften var 15 rum på øverste etage ribbet for døre, fodpaneler m. m. Dette nedrivningsarbejde måtte overståes. Men efter nytår tog man fat på genopbygningen, og vi har fået gennemført følgende:

Frk. Pades køkken er — omsider — blevet moderniseret. (Nyt gulv og bord, fine farver, varmt vand).

Der er lagt varmt vand ind i to vaske-rum. Det lyder af så lidt, men inden den slags bliver en realitet, må en større proces i gang: Huller i lofter og vægge, rør gennem mange værelser, inden det rare varme vand strømmer igennem de nyopsatte dobbelthaner.

På gangen mellem frk. Pades og frk. Frederiksens lejligheder er der lagt tæppevinyl.

Øverste etage har gennemgået en fuldstændig forvandling, idet der er kommet 15 nye døre. Der er lagt vinylgulve i 12 rum samt på gangen. Værelserne er malede og tapetserede, og en del har fået nye loftslamper. Gangene har fået nyt tapet.

Vi har gjort en del ud af belysningen, idet samtlige elevværelser har fået arkitektbordlamper. Det har krævet en mængde nye stikkontakter.

Elevernes tørre- og strygestue har fået nyt gulv og friske, nye farver, så det må være en fornøjelse fremover at arbejde der.

Gymnastiksalen har længe trængt til istandsættelse og nye farver, og da Tage havde mod på at gå i gang med denne kæmpeopgave, sagde vi tak til, og der er også der sket store ting.

Loftet og væggene er blevet vaskede,

Tage tilbragte mange dage på sin »kommandobro« for at komme over de 1000 m². Dernæst skulle der gøres klar til opsætning af 23 nye lamper, og elektrikeren havde 8 travle dage med det. Så besteg Tage igen »kommandobroen«, og loftet blev malet to gange (hvidt!). Dernæst kom turen igen til væggene. Vore 9 flinke køkkenpiger (fra 1. februar elever) deltog med stor energi og lyst i alt arbejdet. De nåede at gøre hovedrent i alle rum (visse steder flere gange endda!), og alligevel var der kræfter tilovers til at male en mængde stole og borde i fine farver. Ikke nok med det: der blev også tid til at hjælpe Tage i gymnastiksalen, og der blev spartlet og grundet, så det var en lyst. Ved en »male- og rengøringsfest« sagde vi medarbejderne tak, og denne tak skal gentages her. De har fortjent det! — I næste nr. bringer vi nogle billeder, der viser det nye, der er sket.

F. 67

Det så længe ud til, at F. 67 skulle blive på 90 elever, men så tog afmeldingerne fart, og holdet er på 79. Vi er glade for den flok, der er os betroet, og der er arbejde nok til alle. Vi har opnået, at over tyve har eneværelser, og ingen steder bor der mere end to på værelserne. Fødselsdags-, fastelavns- og velkomstfest er veloverstået, og snart skal de nye elever i gang med at øve sig til underholdningen ved gensynsfesten.

Til slut en hjertelig tak for de mange gode hilsener og ønsker fra gamle elever til jul og nytår. De har glædet os, og De skal vide, at De er i vore tanker og forbøn.

P. J.

Elevfesten bliver søndag den 28. maj. Nærmere program i næste nummer.

Gensynsfest for E. 66

E. 66 indbydes — som aftalt ved afskedsfesten — til gensynsfest
lørdag og søndag den 25. og 26. februar

PROGRAM:

- Lørdag kl. 18.00: Aftensmad.
- kl. 20.00: Fest i foredragssalen. De nuværende elever underholder. — Man forventer, at nogle fra E. 66 fortæller om: »Oplevelser siden afskedsfesten«.
- Søndag kl. 10.00: Gudstjeneste i Fårevejle kirke.
- kl. 12.00: Middag.
- kl. 14.30: Samvær med lærerne i »Sorø«.
- kl. 18.00: Aftensmad.

Tak, om man senest to dage før stævnet vil meddele, hvor mange der kommer, og om man ønsker overnatning.

VELKOMMEN!

Nogle betragtninger over Tempo - Træthed - Stilhed - Styrke

Nogle af »Sølvsnoren«s læsere vil måske huske, at ovenstående emne var genstand for en drøftelse ved en såkaldt rundbordskonference i forbindelse med et elevmøde på F. H. Nu er dette emne igen dukket op i mit sind — det er vel egentligt altid aktuelt — og jeg føler trang til at dele mine tanker med andre — ikke mindst *gamle elever*.

Tempo. Mange — men vel ikke alle — kender til, at det daglige arbejdskrav er så stort, at problemet efterhånden ikke bliver: hvordan skal jeg nå det? men: hvordan skal jeg lære at forsømme i den rigtige rækkefølge? Andre har kravet om at følge med tiden over sig på en anden måde: hvordan skal jeg — i min fritid — nå at få alt det med, som i dag tilbydes mennesker, og som næsten alt sammen synes at være spændende og af betydning for ens udvikling og uddannelse? Jeg tænker på de mange muligheder, der er, for at deltage i kurser af vidt forskellig art, for at høre musik, gå i teatret, læse bøger o. m. a.! Man når jo ikke det halve af det, man gerne ville! — Men der er vel på den anden side også dem, der ikke ved, hvad de skal få tiden til at gå med; dem kommer vi til om lidt.

Træthed. Der er ikke ret meget, der er så vidunderligt som at gå meget træt til ro efter en dag, der var fyldt med opgaver, der helt lagde beslag på en. Den træthed er der lykkeligvis endnu mange, der kender. Den efterfølges i reglen af en dyb og sund søvn, der giver kræfter til en ny dag. Men der er vel endnu flere, der blev trætte af alt det, de *ikke* nåede, og den træthed efterfølges ikke altid af hvile. Tværtimod. Spekulationer over det, man ikke nåede — eller måske udførte forhastet — ødelægger søvnen, og

mangel på søvn giver dårlige betingelser for næste dags arbejde. En ond cirkel er sluttet, men den kan brydes. — Endelig er der jo desværre også en del, der bare er trætte af »det hele« — der er ikke noget ved noget! Den sidste form for »træthed« er det vanskeligt at råde bod på, men den *kan* helbredes!

Stilhed. Det behøver ikke at være det modsatte af larm. Der er en stilhed eller — som Grundtvig siger det — en fred, der »gør rolig midt i våbenbrag«. Men den stilhed, jeg tænker på nu, er den stilhed, hvor man prøver at udelukke al uønsket støj, så man uforstyrret kan besinde sig på sin egen situation. Man kan blive hjulpet på vej ind i den stilhed af ydre midler: et digt — en salme — et musikstykke — et levende lys — eller hvad der nu appellerer mest til en i netop den situation. Man standser op midt i al jaget og uroen måske for at få klarhed over nogle problemer, der netop nu optager en. Eller måske simpelthen for at prøve at finde ud af, *hvem man selv er, og hvad meningen er med det hele*. Den stilhed *kan* blive frugtbar. Husker De en sang, hvor det om nogle mennesker hedder: »de har hjemme i den stilhed, hvori kun det største sker«. Mon det ikke gælder de fleste af os, at den stilhed søger vi alt for sjældent? Vi undervurderer dens betydning. Vi synes, at alt det, vi skal nå, må være vigtigere, og så jager vi videre og måske derved *forbi* dem, der ikke synes, at der er noget ved noget, og som vi måske kunne hjælpe, hvis vi gav os tid til at se dem og deres problem.

Styrke. Hvem vil ikke gerne være stærk? Men hvem har ikke nu og da — måske ofte — i forskellige situationer måttet sige: *jeg magter det ikke!* Denne magtesløshed kan jo have mange årsager, men den *kan* — bl. a. — også hænge sammen med, at man misbrugte sine muligheder, fordi man aldrig besindede sig

på, hvad det var *nødvendigt* at bruge sine kræfter til, og hvad man burde lade ligge som noget uvæsentligt — netop nu. Jeg tror, at det er muligt at komme et langt stykke på det område ad fornuftens vej, eller som man siger det i dag: ved gennemført rationalisering. Der er en vekselvirkning mellem ordparrene: tempo-træthed og stilhed-styrke. Det er muligt at finde en slags balance — selv om både indre og ydre faktorer såre let kan forstyrre ligevægten.

Mon ikke de fleste har kunnet følge mig så langt? Det er jo — stort set — fornuftige og ret almindelige betragtninger. De er da også kun en — ganske vist lovlig lang — indledning til det, jeg har på hjerte. Jeg vil prøve at sige lidt om *den farlige stilhed*. Dermed tænker jeg på den stilhed, hvor man vover at spørge: *Hvem er jeg egentlig? Mon det med Gud skulle være sandt?* Når jeg siger, at denne situation er farlig, så mener jeg dermed, at den *kan* resultere i, at man siger: Det er vist dumt at spekulere på sådan noget. Andre kan åbenbart klare sig uden at få svar på det. Så kan jeg vel også! Og så lukker man sindet for de tanker og gemmer sig igen i mængden — tror man da. For man ved ikke, at det var Gud, der ville have en i tale. *Han* tvinger jo ingen. Han respekterer et menneskes selvbestemmelsesret. Men *Han* prøver altid at få mennesker i tale, og der er *risiko* forbundet med at vende det døve øre til — den risiko, at man aldrig når at finde Guds mening med ens liv.

Det er en helt anden form for risiko, der er tale om, hvis man *fortsætter med at søge svar* på spørgsmålet om alt det med Gud og ens egen plads i tilværelsen. Så kan det ske, at man en dag forstår, at det, der skete i Dåben, var alvorligt ment fra Guds side. *Man aner, at det gælder en selv ganske personligt*. Gud døber jo ikke hele verden, men kalder os frem — en for en. Det var *vores* navn, der blev nævnet, da vi — hver enkelt af os — blev tegnet med Korsets tegn, og der

blev sagt: — til et vidnesbyrd om, at Du skal tilhøre den korsfæstede Herre Jesus Kristus. Når sandheden i dette bliver klart — man kunne sige: bliver åbenbaret — for et menneske, da kommer man til at se sig selv, ja, hele tilværelsen, i et helt nyt lys: — Jeg tilhører altså ikke mig selv! Det er ikke mig, der skal få noget ud af livet! Men mit liv — mit (!) — skal bruges til noget. Til hvad? Ja, spørger vi Gud, får vi svar. *Han* vil, at vi skal være *Hans* sendebud — *Hans* redskab. *Hvor* og *hvordan*, giver Gud den enkelte besked om. Det er *Ham*, der kalder os, og *Ham*, der sender os. I reglen ikke til noget mærkeligt, men oftest til at være der, hvor vi har vores daglige arbejde, men være der som *Hans* — dem *Han* kan råde over.

Således kan det gå, når man får svar på meningen med ens liv. Det betyder afgjort ikke, at man får mindre at bestille eller bliver mindre træt. Men den nervøse *travlhed* og den håbløse *træthed* behøver det ikke mere at være. Ens egen *styrke* er nu ikke længere det afgørende. Selv vores svaghed, ja, vore nederlag kan Gud bruge i sin tjeneste. Men afgørende for os er det, at vi prøver at blive »hjemme i den *stilhed*, hvori kun det største sker«. *Det største* — det er, at Guds kærlighed bliver så levende for et menneske, at den *må* omsættes i kærlighed til dem, man færdes iblandt eller på anden måde kan række en hjælpende hånd.

Så begynder man — ganske svagt måske — og lidt ængsteligt at synges med på Brorsons salme (nr. 604 i Salmebogen) og beder:

*O, Jesus, lad mig så
Din kærlighed forstå,
at hvad jeg foretager
af kærligheden smager,
at alt mit liv må være
Din kærlighed til ære.*

Lilly Frederiksen.

FORÅRSHOLDET 1967

1. Andersen, Karin Søgaard, Hygum pr. Klinkby.
2. Andersen, Lene Margrethe, Mosbjerg pr. Tolne.
3. Bekker Hanne, Næstved.
4. Bentzen, Elisabeth, Næstved.
5. Bohl, Hanne, Nyborg.
6. Bonnerup, Rosa, Skovsted pr. Thisted.
7. Bresemann, Ulla, Aalborg.
8. Christensen, Else, Agersted.
9. Christensen, Grethe, Fårup.
10. Christiansen, Magda, Vammen pr. Viborg.
11. Dalsager, Anne-Marie, Bolderslev.
12. Egelund, Kirsten, Alborg.
13. Enøe, Annie, Slagelse.
14. Friis, Anne, Hellerup.
15. Grarup, Lis, Gråsten.
16. Grumsen, Kirsten, Korsør.
17. Handest, Eva Bente, Lyngby.
18. Hansen, Anne-Grethe, Kertinge pr. Kølstrup, Fyn.
19. Hansen, Dorthe Merete, Frederiksværk.
20. Hansen, Erna Debel, Vesterhede pr. Hegnsvig.
21. Hansen, Lis Bildsøe, Grundfør pr. Hinnerup.
22. Hansen, Lis Pallesen, Odense.
23. Hansen, Mai Ravnebjerg pr. Slagelse.
24. Holst, Anna Kathrine, Bastrup pr. Vamdrup.
25. Houmøller, Minna, Slagelse.
26. Hvidberg, Else Marie, Gudum pr. Lemvig.
27. Høi, Birgit Marie, Flakkenbjerg.
28. Hørlyck, Anne Lise, Bastrup pr. Vamdrup.
29. Jensen, Anne Margrethe, Skamby, Fyn.
30. Jensen, Edith, Holmsland pr. Ringkøbing.
31. Lene Jensen, Alborg.
32. Jensen, Nina Elisabeth, Sorø.
33. Jeppesen, Ann Jette, Århus.
34. Johansen, Anni, Tverå, Færøerne.
35. Johansen, Grete Lund, Silkeborg.
36. Jonsson, Anette, Herning.
37. Jonstrup, Inger, Blæsinge pr. Havrebjerg.
38. Kjær, Jette Juul, Roskilde.
39. Krintel, Lone, Tåstrup.
40. Kruse, Britta, Bisserup pr. Rude.
41. Langballe, Birgitte Stampe, Østerild, Thy.
42. Lange, Bente Holzendorff, Holstebro.
43. Larsen, Dorte, Skellingsted pr. Mørkøv.
44. Larsen, Inger Smærup, Tømmerby pr. Frøstrup.
45. Larsen, Rita, Slagelse.
46. Lassen, Lone, Hørsholm.
47. Madsen, Anna Lise, Hvidbjerg pr. Skive.
48. Marthinussen, Liselotte, Odense.
49. Mathiassen, Jytte Hauge, Fårup pr. Voldum.
50. Mersebach, Marianne, Kgs. Lyngby.
51. Mikkelsen, Ingerlise, Brovst.
52. Moltzen, Birgit, Haderslev.
53. Møllmann, Lis, Marstal.
54. Nielsen, Jytte, København.
55. Nielsen Kamma Skovsager, Brorstrup pr. Arden.
56. Nielsen, Karin John, Grenå.
57. Nielsen, Lis Hoffmann, Struer.
58. Nielsen, Martha Krista, Hom pr. Ulsted.
59. Olsen Ellen Birgitte, Alborg.
60. Pedersen, Hanne Egeskov, Korsør.
61. Pedersen, Jytte Fynbo, Skødstrup pr. Mariager.
62. Petersen, Karin Irene, Tinglev.
63. Poulsen Knipschildt, Katja, København.
64. Pristed, Lotte Bjerregaard, Nykøbing Mors.
65. Rasmussen, Inger Nykøbing Sjælland.
66. Rasmussen, Inger Rosendal, Brædstrup.
67. Recke, Vivi von der, Alsgårde.
68. Evers, Margot, Esbjerg.
69. Schjang, Birgit Jensen, Tommerup.
70. Spaabæk, Mary, Remmerhuse ved Herning.
71. Steensen, Inge-Lise, Nordborg.
72. Steenvinkel, Birgit Johanne, Rude Eskildstrup pr. Vedde.
73. Svensson, Lone, København.
74. Sørensen, Agnethe Koch, Mosbjerg pr. Tolne.
75. Sørensen, Lisbeth Just, Herlev.
76. Tang Bodil, Holmsland pr. Ringkøbing.
77. Tingleff, Marianne, Viborg.
78. Vedelø, Elisabeth, Hørdum, Thy.
79. Wiborg, Kirsten, Haverslev pr. Arden.

1907 F. H. 1967

Til november 1967 er det 60 år siden, Fårevejle Højskole begyndte, og vi er nu gået ind i jubilæumsåret. Jeg vil gerne i de kommende numre af »Sølvsnoren« bringe en omtale af store og små begivenheder i skolens historie og opfordrer alle, der har stof af interesse, til at sende det til Poul Jeppesen, Fårevejle Højskole.

På forhånd tak!

Adresseforandringer

- 19—20 Jens Hansen, Toftebakken 4, Dianalund.
- S 20 Johanne Mortensen, Stokkebjerg, Jyderup.
- S 26 Petra Rasmussen, Lærhusene, Munkebo.
- 35—36 Aage Fredsbjerg, Julius Thomsgade 16¹, Kbh. V.
- S 52 Vibeke Arndt Pedersen (f. Hansen), Aldershvilevej 116³, st. th., Brønshøj.
- 52—53 Ingrid Jensen (f. Davidsen), Søen 16, Karlslunde.
- S 56 Edith Pedersen, Hestehavevej 4—6, Højbjerg.
- 56—57 Anna Marie Jessen, 611 North Arden, Beverly Hills, California, USA.
- S 57 Anni Jensen, Thyregodsvej 35, Abyhøj.
- 57—58 Lis Jørgensen, Afd. B II, Central-sygehuset, Bramminge.
- 57—58 Agnes Mosbeck (f. Nielsen), Erlev, Haderslev.
- 57—58 Margit Svenstrup, Vesterled 14, Ålborg.
- S 58 Inge Jørgensen, Sportsvej 60, lejl. 137, Glostrup.
- S 58 Ingrid Kristiansen (f. Wolthers), Poppelsvej 7, Grindsted.
- E 58 Ragna Nielsen (f. Hansen), Hagemannsgade 5, Odder.

TAK

Tak til alle de mange, der har betalt!
Tak til alle, der har sendt mere end nødvendigt — det er mange!
Tak for masser af hilsener!
En stor tak til alle, der endnu ikke har betalt, men agter at gøre det NU!
Giro 8701.

*B. Davidsen,
Taknemmelig kasserer.*

FÅREVEJLE HØJSKOLE

SYGEPLEJEHØJSKOLE

Oprettet 1907

Syggeplejehøjskole 1951

Formand:

Provst C. P. Agger, Håsted

Forstanderinde:

Annette Pade

Forstander:

Poul Jeppesen

Telefon: Fårevejle 183

Giro-nr.: 62100

Elevtelefon: Fårevejle 233

Elevföreningen:

Formand:

Missionær Aa. H. Lund,
Orla Lehmannsgade 21, Vejle

Kasserer:

Højskolelærer Bent Davidsen,
Fårevejle.

Giro-nr.: 8701

Adresseforandringer meddeles
til postvæsenet

Redaktør:

Forstander Poul Jeppesen,
Fårevejle Højskole, Fårevejle

5 måneders kursus for vordende sygeplejersker
begynder 1. februar og 1. august

LÆRERE:

Forstanderinde, frk. Annette Pade

Forstander Poul Jeppesen

Syggeplejelærerinde, frk. Lilly Frederiksen

Syggeplejelærerinde, frk. Lilli Ingemann

Syggeplejelærerinde, frk. Grete Brundt

Højskolelærerinde, frk. Johanne Mikkelsen

Højskolelærerinde, frk. Dagmar Bork

Højskolelærer Bcnt Davidsen, p. t. årskursus på Danmarks
Lærerhøjskole

Gymnastiklærerinde, fru Lis Davidsen

Højskolelærerinde, frk. Agnete Uidal

Program og oplysninger ved henvendelse til
Fårevejle Højskole, telefon Fårevejle 183

Tryk: Sjællands Tidende, Holbæk